

The best photos
taken by danish
photojournalists

De bedste billeder
taget af danske
fotojournalister

Foreword by Klaus Rifbjerg

Med forord af Klaus Rifbjerg

©dk

©dk

©dk

De bedste billeder taget af danske fotojournalister

© De enkelte fotografer & Forlaget Ajour

Forlagsredaktør: Teddy Petersen

Grafisk tilrettelæggelse: Flemming Sørensen, www.fl-sorensen.dk

Tryk: Nørhaven Book, Viborg

1. udgave, 1. oplag 2002

ISBN 87-89235-66-5

Printed in Denmark

Forlaget Ajour
Danmarks Journalisthøjskole
Olof Palmes Allé 11
8200 Århus N.
www.djh.dk/ajour

Idé til konkurrence, udstilling og bog: Søren Pagter

Samarbejdspartnere/ sponsorer: Den Berlingske Fond, Danmarks Fotomuseum, GO-CARD, Århus Kommune, Øksnehallen, Mai Color A/S, Fotobranchens Leverandørforening, Morgenavisen Jyllands-Posten, DGI-Byen, Dagspressens Fond, Aarhus Stiftstidendes Fond, Kodak Danmark A/S, Århus Amt, DJ/PF's Ophavsretsfond, Scandic Hotel Plaza Århus, Undervisningsministeriets Tips- og Lottomidler.

Udgivet i anledning af 10-året for etableringen af fotojournalist-uddannelsen ved Danmarks Journalisthøjskole. Alle fotos er udvalgt af tre dommere blandt 845 indsendte billeder i en konkurrence udskrevet i anledning af jubilæet.

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner og virksomheder, der har indgået aftale med Copy-Dan, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Institutioner og virksomheder, der ikke har indgået aftale med Copy-Dan, skal ved ønske om kopiering henvende sig til Forlaget Ajour.

De bedste billeder taget af
danske fotojournalister

Med forord af Klaus Rifbjerg

©dk

The best photos taken by
danish photojournalists

Foreword by Klaus Rifbjerg

ÅJOUR

Jeg er et kamera

Kameraets øje er umætteligt, det sluger alt. Klik, og et landskab er væk, et ansigt, en hær, en generation. Det er som om der er en evig sult efter billeder, og lyden af lukkerens klik høres overalt. Selv synet af halsende fotografer på jagt efter byttet som en flok vilde rovdyr er helt almindeligt. Professionens iboende narcissisme rummer en spejleffekt: Hvis du tager et billede af mig, der tager et billede af dig, der tager et billede af én eller anden eller ét eller andet, er fotografiets metafysiske dimension til at tage og føle på.

Sådan har det selvfølgelig ikke altid været. I begyndelsen var der bare en mand med et kamera, en utrolig opfindelse: En fantasiens triumf som på et øjeblik kunne omskabe det, man så med sine egne øjne og som lå lige for næsen af én, til et billede af det man så med sine egne øjne, og som lå lige for næsen af én!

Chokket må have været ikke mindre end rystende, for det virkede som om billedet af virkeligheden i virkeligheden var mere virkelig end virkeligheden selv. På afstand dukkede enkeltheder op, som man måske ikke tidligere havde været opmærksom på, og motivets indramning gav det en skarphed og en håndgribelig fylde og dybde, hvis rigdom hidtil havde været sløret for tilskueren. Uden linsen var billedet underlagt den betragtnendes distraktion, og var uden den stringens klik-klak-maskineriet gav – og den rigide indramning.

Kameraet har som apparat gennemgået en revolutionerende udvikling teknisk set, siden dengang vores ikke så fjerne forfædre med en elegant håndbevægelse fjernede lukkeren foran linsen og talte til ti under det sorte klæde. Men selv med alle spejlene og de tusind raffineringer, er det stadig den samme gamle kasse, der ser hvad man ser, og registrerer, hvad man ønsker registreret afhængigt af den fotograferendes intelligens og tekniske kunnen. Kameraet er med andre ord hundrede procent subjektivt, og selvom det fotografiske mirakel stadig er apparatets evne til så nøjagtigt som muligt og indtil mindste detalje at gengive, hvad det ser, så er det stadig, hvad han eller hun i guddommelig ophøjethed bestemmer kameraet skal se, der er det afgørende.

Fotojournalistik er en forholdsvis ny og udfordrende kunstform. Der er ikke tale om hverken pressefotografi eller kunstfotografi, men snarere om en blanding af begge dele. Hvad fotojournalisten jagter, er naturligvis "et godt skud", hvilket er det samme som et teknisk fuldkomment billede, men endnu vigtigere: Et billede, som fortæller en historie. Som alle andre historier kan de være vidt forskellige, men de fleste tangerer noget emotionelt og sætter fantasien i gang på en måde, som ikke udelukker tilskueren, men omfatter ham eller hende i en følelsesmæssig udveksling, som på én og samme tid er cool og varmt engageret, skabende på en

I'm a Camera

frigørende måde. Billedet både frigør og fængsler tilskueren og giver plads til fantasien, hvis ophavsmand og løskøber er fotografen.

Hvis den opdagelsens henrykkelse, der besatte de gamle med deres kluntede apparatur, når de rettede linsen mod virkeligheden for at opsluge og gengive den til mindste detalje, ikke er til stede i moderne fotografi, bliver billederne hurtigt klichéagtige og uinteressante. Det, der først fangede opmærksomheden, da jeg var barn, var billederne fra Den spanske borgerkrig, først og fremmest Robert Capas. Det var ikke nødvendigvis krigsbilleder, men billeder af krig spejlet i de menneskers øjne, som var krigens ofre: Civildbefolkningen, Guds børn som de fleste af os, dig og mig.

Tragedien er kunstens hovedemne – det gælder også for fotografiet og fotojournalistikken. Det er et spørgsmål om liv og død. Men humor er et værn mod døden – i hvert fald ind i mellem – og uden humor er kunsten død. Måske er den største triumf for (dansk) fotojournalistik, at den har humoristisk sans og er i stand til både at fange og fastholde denne den mest flygtige af alle egenskaber igen og igen – selvom emnet kalder på patos, ja selv på afklaret ro.

Det er ingen vej uden om: Et fotografi er altid todimensionalt, indtil man ser nærmere efter, og det viser sig, at fotografen er digter og måske oven i købet en digter med humoristisk sans. Så er der ingen ende på historien, og tilskueren kan få en fornemmelse af selv at være høj og på højde både med fotografens og sin egen kreativitet.

Klaus Rifbjerg

The camera-eye is insatiable, it gobbles up everything. Click, and a landscape is gone, a face, an army, a war, a generation. There seems to be a constant hunger for pictures and everywhere the sound of shutters is heard. Even the sight of eager photographers closing in on a desired object like a heard of wild beasts on the chase is a common one. The narcissism of the profession contains a mirror effect, and if you take a picture of me taking a picture of you taking a picture of somebody or something the actual metaphysics of photography is evident.

Of course it hasn't been like that always. In the beginning there was only a man with a camera, a miraculous invention, a triumph of the imagination that could transfer what was right in front of your eyes into a picture of what was right in front of your eyes. The shock of this must have been no less than staggering, because the picture often seemed more real than reality itself! Once removed hitherto unnoticed details appeared and the framing of the motif gave it a sharpness and a tactile profundity the richness of which until then had been blurred to the viewer whose lensless observations were subject to distraction and without the stringency of the click-clack-operations and the framing rigidity of the lens and camera.

The camera as machine has come a long way since our not so distant forefathers nimbly removed the shutter by hand while silently counting to ten under the black cloth that covered the photographer's head, but even with all its mirrors and sophisticated technical refineries it's still the same old box that sees what you see and records what you want recorded according to your taste, your intelligence and your skill. In other words the camera is totally subjective and even if – as shown above – the miracle of photography lies in its ability to reproduce as graphically exact what the lens sees, it's still the person behind the camera who in his almost divine status decides how things should look and why he or she chooses to look at the world the way they do.

Photojournalism is a new and challenging art form, neither press photography nor art photography but maybe a mixture of the two. What the photojournalist looks for of course is a good shot – which means a picture that's technically correct but more important: tells a story. Like all other stories they can be highly varied, but most somehow touch on emotions and the imagination in a way that doesn't exclude the viewer but includes him and her in an exchange of feelings that at the same time are cool and hot and creative in a liberating sense. The picture in other words engages the viewer and sets him free, makes room for his imagination fired and released by that of the photographer.

If the wonder of discovery that characterized the pioneers with their clumsy contraptions aimed at the tangible world to swallow

it up in order to reproduce it in almost frightening detail is not present in to-day's photography it quickly becomes uninteresting and run of the mill. What first caught my eye as child where photojournalism is concerned were pictures from The Spanish Civil War and mainly those by Robert Capa. They weren't necessarily war pictures, but pictures of war reflected in the eyes of the people who were the victims of war, the suffering civilians, God's children like most of us, like you and me.

Tragedy is art's main subject and so it is in photography and photojournalism. It's a matter of life and death. But humour can keep death at bay – at least for a time and without it art is dead. Maybe the triumph of modern (Danish) photojournalism is its sense of humour and its ability to catch and corner this most elusive quality again and again even when the subject calls for pathos and maybe even serenity.

There is no way around it: a photograph is always two-dimensional – until you look closer and the photographer is a poet and maybe even a poet with a sense of humour. Then there is really no end to the story and even the viewer can get the feeling of being high on a rush of creativity like the photographer himself.

Klaus Rifbjerg

© dk

Vinder/Winner

Ulrik Pedersen:
Silosprængning på
Gråsten havn
– år 2001.

Ulrik Pedersen:
A silo is blown at
Graasten harbour
- year 2001.

Vinder/Winner

Anders Vendelbo:
Israel
Den fattige mands våben.

Anders Vendelbo:
Israel
The poor man's weapon.

Vinder/Winner

Peter Funch:

Manhattan, Broadway

Tilskuere til katastrofeområdet omkring World Trade Center mellem 18. og 23. september 2001. Luftforureningen blev de første dage efter katastrofen målt til syv gange højere end det normale.

Peter Funch:

Manhattan, Broadway

A view of the disaster area at the World Trade Center between September 18th and 23rd, 2001. During the first days after the disaster the air pollution was measured to seven times the normal level.

1 / 6

Peter Funch:
Manhattan, Broadway

Peter Funch:
Manhattan, Broadway

Søren Bidstrup:

Hvem glemte at lukke døren?
Kaj Johansen med 80 km/t i fem
meters højde.
Dødsdrom på Ho Fåremarked.

Søren Bidstrup:
Who forgot to close the door?
Kaj Johansen 5 metres above ground
doing 80 km per hour.
Wall of death at the Sheep Market in Ho.

Lars Bertelsen:
Session
– Danmark 1998.

Lars Bertelsen:
Up before the medical board
– Danmark 1998.

Thomas Freitag:

Jan Mols, leder af spillestedet Multihus Tobaksfabrikken modtager tak og pokal for sit engagement i det lokale teaterarbejde. Martin Alber, Anders Jørgensen, Christian Graae og Kasper Frederiksen fra Esbjerg Børne- og Ungdomsteater deler ud. Esbjerg, april 2002.

Thomas Freitag:

Jan Mols, manager of Multihus Tobaksfabrikken, is awarded a prize for his engagement in local theatrical activities. Martin Alber, Anders Jørgensen, Christian Graae and Kasper Frederiksen of Esbjerg Children's Theatre present the award. Esbjerg, April 2002.

Per Gudmann:
Cirkusprinsesse
Agnete Enoch's bryllup,
11.09.00.

Per Gudmann:
Circus princess
Agnete Enoch's wedding.
September 11th, 2000.

Morten Pape:

Vennernes farvel til Mågen.

1 / 4. Mågen blev 35 år. Ved hans bisættelse i Vor Frelser Kirke i Horsens er hundrede brødre og søstre fra landevejene mødt op for at sige farvel. Mens nogle er klar til at feste efter den kirkelige ceremoni, er Dinglebell (i midten) trist. Han har kendt havfuglevennen i 15 år.

1 / 4

Morten Pape:
Goodbye to "Sea Gull"

1 / 4. Mågen ("Sea Gull") died 35 years old. At the funeral service in Horsens hundreds of brothers and sisters of the road have come to say goodbye. While some are ready to party after the religious ceremony, Dinglebell (centre) is sad. He has known his sea-bird friend for 15 years.

2 / 4

3 / 4

2 / 4. Korsangernes stemmer indgår i en helt speciel harmoni med de mange fremmødte venners rustne stemmer.

3 / 4. En enkelt øl bliver hældt ud over kisten. Præsten ville ikke give lov til de obligatoriske 10 kasser.

4 / 4. Stodderkongen Finn sætter duer fri som symbol på friheden og sammenholdet.

2 / 4. The choristers' voices and the husky voices of the many friends enter into a very special harmony.

3 / 4. One beer is poured over the coffin. The priest would not allow the traditional 10 crates.

4 / 4. Finn, King of the Road, sets doves free as a symbol of freedom and solidarity.

4 / 4

Martin Foldgast:

Seksualiteten hos voksne udviklingshæmmede er stadig et tabu hos mange.

John på 53 år er beboer på "Stautruphus" ved Århus. 1999.

Martin Foldgast:

The sexuality of mentally handicapped adults is still a taboo to a lot of people.

John, 53 years, is a resident of "Stautruphus" near Århus. 1999.

Sonnich Borg Jensen:
Jørgen (tv) og Niels (th) er naboer
og bedste venner på plejehjemmet
"Fuglebakken".
Århus 1999.

Sonnich Borg Jensen:
Jørgen (left) and Niels (right) are
neighbours and best friends at the
residential home "Fuglebakken".
Århus 1999.

Per Gudmann:
Skagen Odde Naturcenter 05.05.00.
Tegnet af Jørn Utzon.
Konceptet er lys – vind – sand – vand
med direktør Helle Skaarup.

Per Gudmann:
Skagen Odde Nature Centre 05.05.00.
Designed by Jørn Utzon.
The concept is light - wind - water.
In the photo Centre Manager Helle Skaarup.

Erik Refner:

Jallozai flygtningelejr. Peshawar, Pakistan. Juni 2001.

1 / 8. På grund af krig og en tørke, der ikke var set værre i 30 år, flygtede tusinder af afghanere til nabolandene Iran og Pakistan. Inden den 11. september og den dermed fornyede interesse for de afghanske folk var flygtningene bogstaveligt talt overladt til sig selv i de afsidesliggende lejre.

Kun få hjælpeorganisationer var på plads i lejren, heriblandt Læger Uden Grænser, som med få midler forsøgte at undgå den humanitære katastrofe, der var under opsejling. Hjælpearbejdere beskrev situationen som den værste, de nogen sinde havde set.

Erik Refner:

Jallozai refugee camp. Peshawar, Pakistan. June 2001.

1 / 8. Owing to war and a drought, the worst one in 30 years, thousands of Afghans fled to the neighbouring countries Iran and Pakistan. Prior to September 11th and the consequential renewed interest in the Afghan people, the refugees were literally left to themselves in the remotely situated camps. Only few relief organizations had set up in the camp, among these Médecins Sans Frontières, which tried with few means to prevent the humanitarian disaster which was under way. The relief workers described the situation as the worst one they had ever seen.

1 / 8

2 / 8. Fire millioner eller næsten en fjerdedel af verdens flygtninge kommer fra Afghanistan. De søger hovedsageligt til Iran eller Pakistan, selv om forholdene også her er en daglig kamp for overlevelse.

2 / 8. Four million or nearly one fourth of the world's refugees come from Afghanistan. Mainly, they try to get to Iran or Pakistan, though the conditions there are also a constant struggle for survival.

3 / 8. En død dreng bliver ifølge muslimsk tradition vasket og pakket ind i hvide ligklæder. Familien flygtede fra det nordlige Afghanistan på grund af den politiske situation og tørken. Drengen døde af dehydrering (væskemangel), hvilket var den hyppigste dødsårsag i lejren pga. de dårlige sanitære forhold og varme.

3 / 8. According to Muslim tradition a dead boy is washed and wrapped in a white shroud. The family fled from Northern Pakistan because of the political situation and the drought. The boy died of dehydration, the most common cause of death in the camp owing to the poor sanitary conditions and the heat.

4 / 8. Kvinder samlet til
maduddeling nær Jallozai-lejren.

4 / 8. Women waiting for food near
the Jallozai camp.

5 / 8. En gruppe børn får en forfriskende dukkert
i spildevandet fra Peshawar. Temperaturen i
sommerperioden kommer op på 55 grader Celsius.

5 / 8. A group of children have a refreshing dip in the
sewage water from Peshawar. During the summer
period the temperature rises above 55 degrees Celcius.

6 / 8. Her er det den stærkeste, der overlever i kampen om mad. 2000 er samlet under den stærke sol, og solen og desperationen har kostet flere mennesker livet.

FN havde på dette tidspunkt ikke haft held eller vilje til at overtale den pakistanske regering til at registrere de afghanske flygtninge, hvilket gjorde det umuligt for FN at hjælpe.

I dag er nødhjælpen kommet frem i takt med USA's bombninger af Afghanistan.

6 / 8. The strongest will survive in the fight for food. 2000 people gather under the burning sun, and the sun and desperation have cost the lives of several persons.

When this photo was taken, the UN had not succeeded in or had the will to persuade the Pakistan government to register the Afghan refugees, which made it impossible for the UN to help.

Today the aid gets through pari passu with the American bombings of Afghanistan.

7 / 8. En underernæret dreng holder fast i en vægt i Læger Uden Grænsers telt i Jallozai-lejren. Læger Uden Grænser havde lavet et hjælpeprogram til familier med få midler. Et program, der skulle give dem de basale fødevarer for at holde deres underernærede børn i live.

7 / 8. An undernourished boy holds on to a pair of scales in the tent of Médecins Sans Frontières in the Jallozai camp. Médecins Sans Frontières had established a family relief programme with few means. A programme which would provide them with the basic foodstuffs to keep their under-nourished children alive.

8 / 8. Gravpladsen ligger et par hundrede meter fra flygtningelejren og er siden flygtningestrømmens start vokset i størrelse.

8 / 8. The burial ground lies a few hundred metres from the refugee camp and has been extended constantly since the influx of refugees began.

Ulrik Jantzen:
Daniel Sørensen på 14 år
elsker et Whopper Meal
på Burger King.

Ulrik Jantzen:
14-year-old Daniel Sørensen
loves a Whopper Meal
at the Burger King.

Sofus Comer:

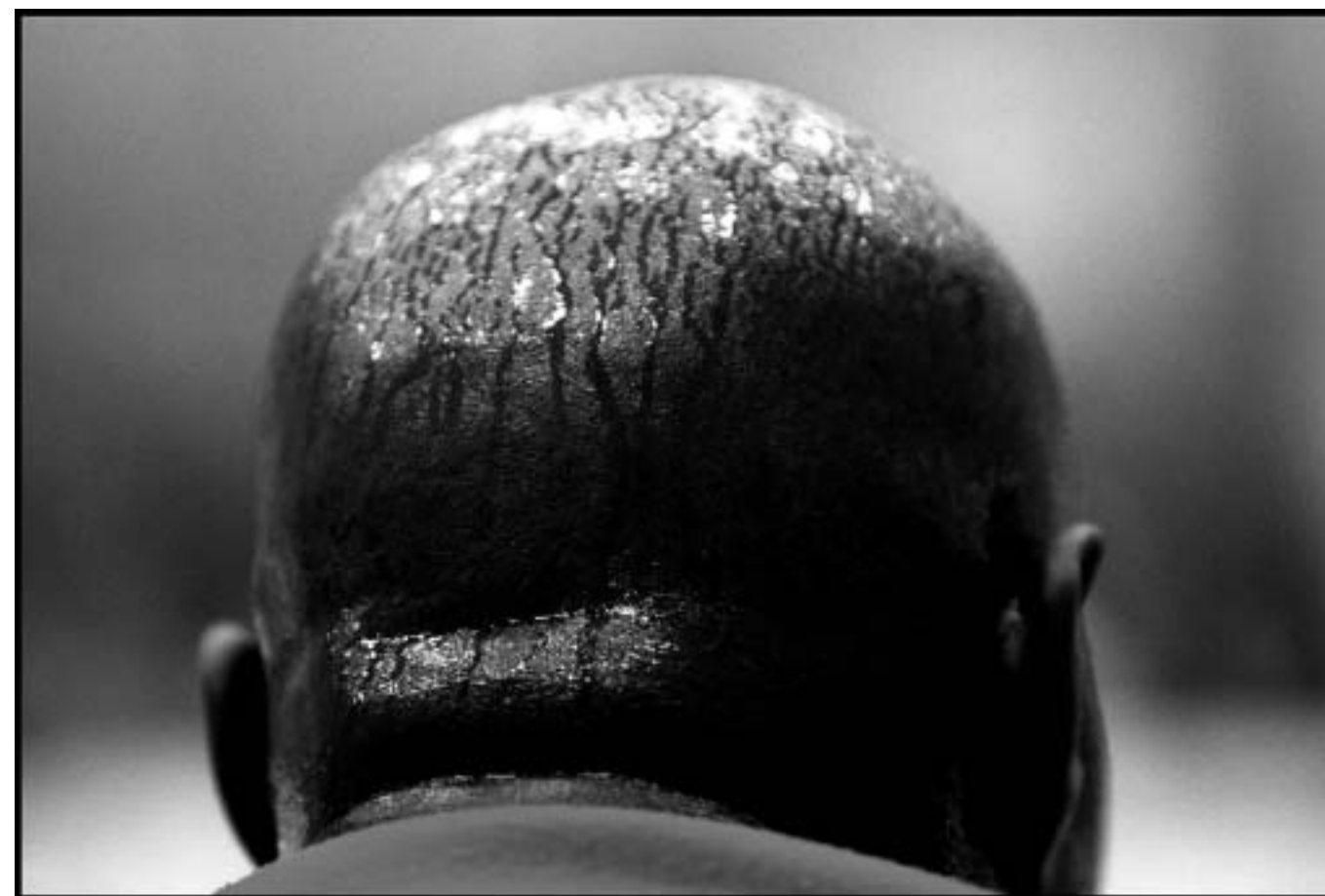
Pensionist Arne Christensen tager hver morgen fra sin lille 2 værelses lejlighed inde i Trige by ud på landet for at passe en gårdejers dyr.

Sofus Comer:

Every morning Arne Christensen, now retired, goes from his small 2-room flat into the country to look after a farmer's animals.

Morten Marboe:
Basketballspilleren James Lakes
fra Horsens IC efter en kamp i
eliteserien, marts 1998.

Morten Marboe:
Basket ball player James Lakes of
Horsens IC after a match in the
first division, March 1998.

Hanne Loop:
Prins Henrik.
Afgang fra Københavns
Hovedbanegård ved
Dronning Ingrid's
begravelse,
november 2000.

Hanne Loop:
His Royal Highness Prince Henrik.
Departure from Copenhagen Main Station
in connection with the funeral of Queen
Ingrid, November 2000.

Jesper Nørgaard:
Livet på Agersø.

1 / 8. Stignæs ses fra
Agersøfærgen 2001

1 / 8

Jesper Nørgaard:
Life on Agersø.

1 / 8. Stignæs seen from
the Agersø ferry 2001.

2 / 8

2 / 8. Ålesæsonen er slut og ruserne tages op.

3 / 8. Overfarten til øen tager 10 minutter, og man kan lige nå at ryge en smøg.

4 / 8. På øen er der kun en vej fra nord til syd.

3 / 8

2 / 8. The eeling season is over and the traps are taken in.

3 / 8. The crossing to the island lasts 10 minutes, just enough time for a smoke.

4 / 8. On the island there is only one road, leading north to south.

4 / 8

5 / 8

5 / 8. Øens børn afholder Santa Lucia i kirken.

6 / 8

6 / 8. På Agersø afholder de stadigvæk Hellig Tre Kongers løb, som er en gammel tradition.

6 / 8. On Agersø they still arrange the traditional Twelfth Night's Race.

7 / 8

7 / 8. Der er rigt med fugleliv på øen.

7 / 8. There is a rich bird life on the island.

8 / 8

8 / 8. Alle hjælper hinanden på Agersø.

8 / 8. All lend a hand on Agersø.

Sofus Comer:

Lars Muhl. Crooner og
forfatter. Seneste skud
på stammen er bogen:
Seeren fra Andalusien.

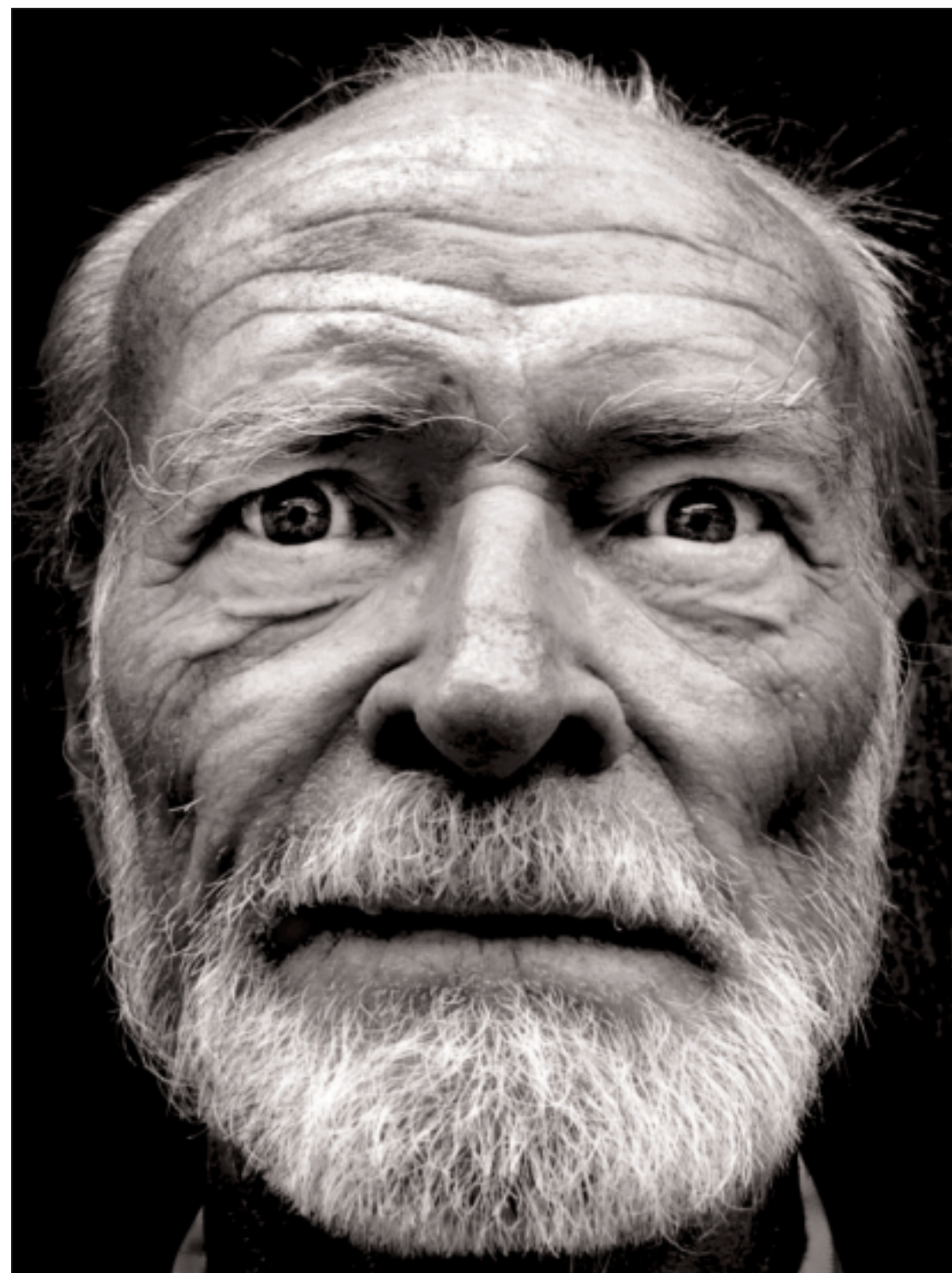
Sofus Comer:

Lars Muhl. Crooner and writer.

Latest book:
The prophet from Andalusia.

Rikke Madsen:
Portræt af forfatter
og digter Jørgen Sonne.
2001.

Rikke Madsen:
Portrait of the author and poet
Jørgen Sonne.
2001.

Mikal Schlosser:
Kosovo – 2000.

Mikal Schlosser:
Kosovo – 2000.

Jacob Langvad:

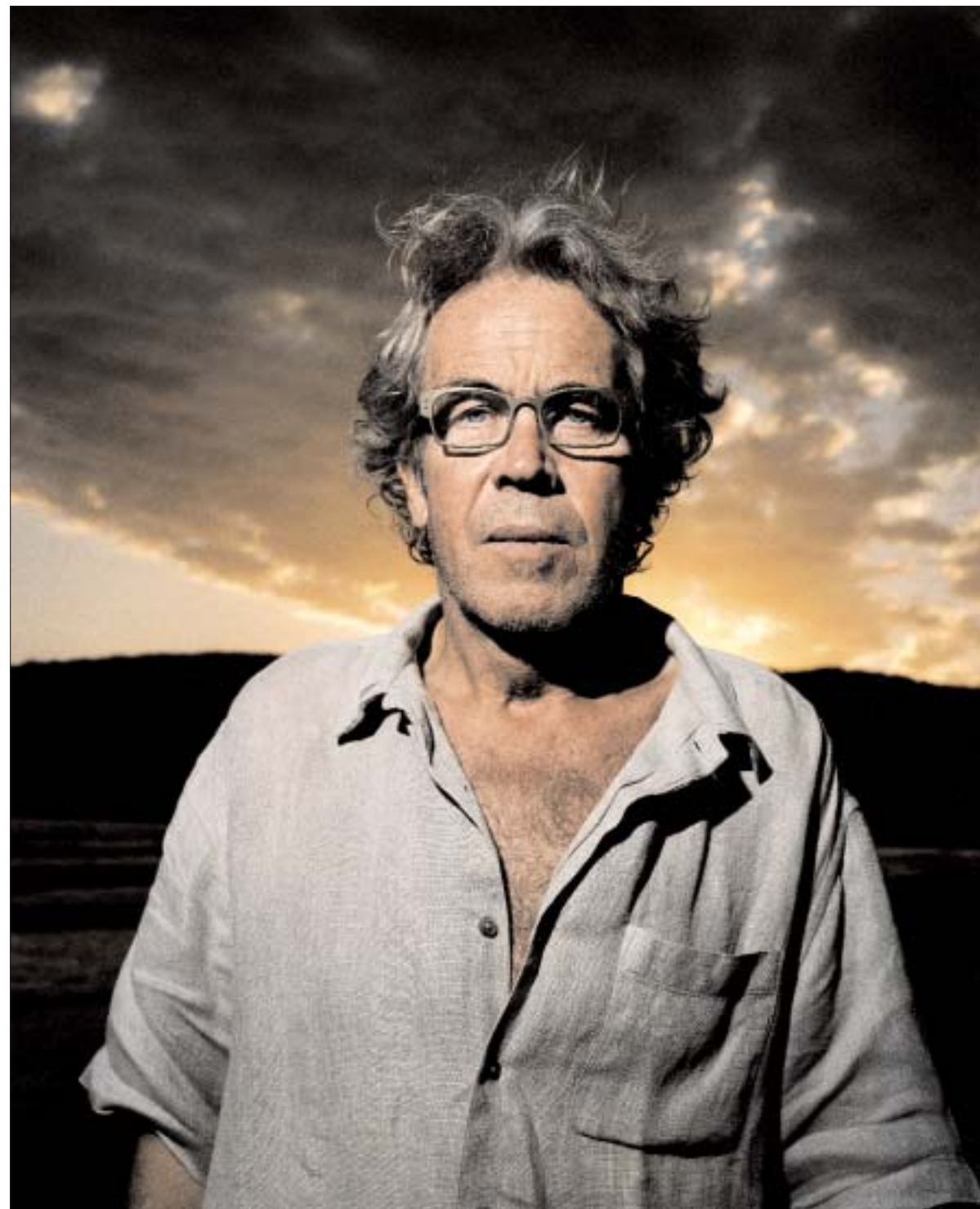
1 / 4. Forfatteren, filminstruktøren, digteren og kommentatoren Jørgen Leth har boet og arbejdet i Haiti i over ti år.

"Hver gang jeg kommer tilbage, har jeg en fornemmelse af at dykke ned under overfladen, ned i kaos. Jeg har en trang til at synke til bunds her."

Jacob Langvad:

1 / 4. Jørgen Leth, the Danish author, film director, poet and commentator, lived and worked in Haiti for more than 10 years.

"Each time I return, I feel that I am diving below the surface, down into chaos. I feel a desire to sink to the bottom here".

1 / 4

Jørgen Leth:
"Det kræver fordybelse at leve i Haiti.
Intet sted har så meget at give. Døden
er meget synlig i Haiti, ligesom livet er
meget synligt. Haiti er som en utrolig
overnaturlig størrelse."

2 / 4

Jørgen Leth:
"Living in Haiti demands absorption.
No other place has so much to give. Death
is very visible in Haiti, just as life is very
visible. Haiti is like an incredible
supernatural entity."

Jørgen Leth:
"Jeg synker ned. Jeg har en intens for-
nemmelse af nedsynkning. Jeg bliver
langsommere. Jeg tænker tungere. Jeg
tager stilling til enklere ting og ikke for
mange fra dag til dag. Jeg mærker, at
alting er enkelt.."

Jørgen Leth:
" I'm sinking. I have an intense feeling
of sinking. I get slower. My thoughts
get heavier. I take decisions on
simpler matters and not on too many,
from day to day. I feel that everything
is simple.."

3 / 4

De ansatte: Fra venstre:
Madame Annette (kok), Beleque (assi-
stent), Monsiur Jorgen, Madame Thomas
(kok) og André (altnuligmand).

The staff: Left to right:
Madame Annette (cook), Beleque
(assistant), Monsieur Jorgen, Madame
Thomas (cook) and André (handyman).

4 / 4

Lars Møller:

Det australske guldhåb på 400 meteren,
Kathy Freeman, i sekunderne før den
olympiske finale.

Lars Møller:

The Australian gold hope on the 400 metre,
Kathy Freeman, in the seconds before
the Olympic final.

Jesper Nørgaard:
Jesper D. Jensen taber
EM-titelkamp mod
Luigi Castelione i
2000.

Jesper Nørgaard:
Jesper D. Jensen loses the match
for the European Championship
to Luigi Castelione in 2000.

Lars Møller:
Mike Tyson.

Lars Møller:
Mike Tyson.

Thomas Borberg:
Uafgjort.
AB vs. FCK.

Thomas Borberg:
A draw.
AB vs. FCK.

Jakob Stigsen:
Café Landskrona, Østerbro, København.
1 / 5.

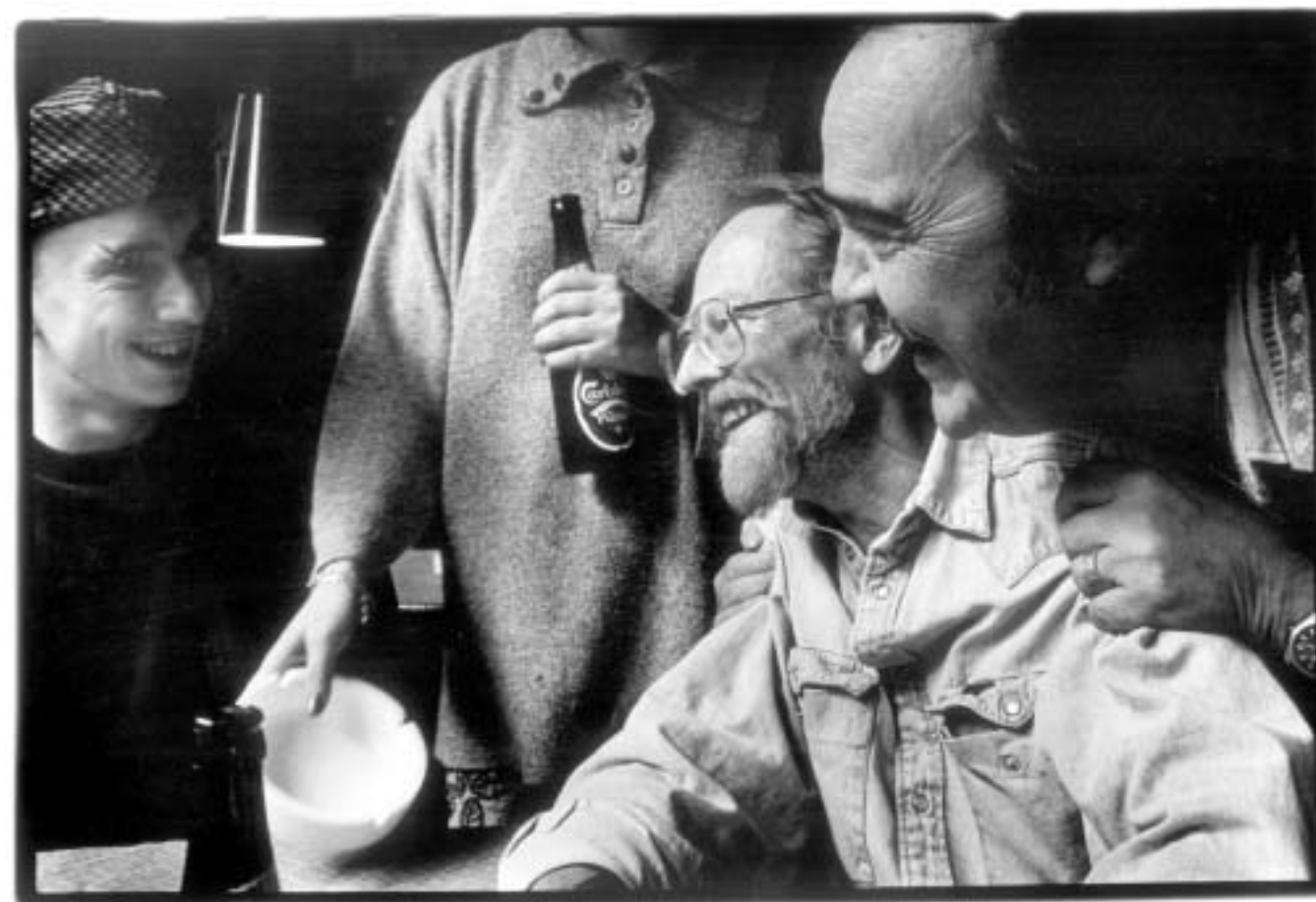
1 / 5

Jakob Stigsen:
Café Landskrona, Østerbro, Copenhagen.
1 / 5.

2 / 5

Café Landskrona, Østerbro, København.

3 / 5

Café Landskrona, Østerbro, Copenhagen.

4 / 5

Café Landskrona, Østerbro, København.

5 / 5

Café Landskrona, Østerbro, Copenhagen.

Per Gudmann:
Åbningsdebat på Christiansborg
05. 10. 00.
Anders Fogh og Nyrup er sig selv.

Per Gudmann:
Opening debate in the Danish Parliament
October 5th, 2000.
Anders Fogh and Nyrup are off the record.

Jacob Carlsen:

I ministerbilen læser udenrigsminister Niels Helveg Petersen om sig selv efter stormen omkring sin dagbog.

Jacob Carlsen:

In his car Foreign Minister Niels Helveg Petersen reads about himself after the storm caused by his diary.

Toke Hage:
Pia Kjærsgaard var dommer ved
danmarksmesterskabet i
mavedans 2001.

Toke Hage:
Pia Kjærsgaard acted as umpire
at the Danish belly dancing
championship 2001.

Ulrik Pedersen:

Grundlovs møde 2002.

Integrationsminister Bertel Haarder
i Sønderborg.

"De nationale følelser, nationalstaten
og hjemlandet er hypermoderne,"
sagde han i sin tale.

Ulrik Pedersen:

Meeting on Constitution Day 2002.

Minister of Integration Bertel Haarder
in Sønderborg.

"The national feelings, the nation state
and the homeland are ultra-modern,"
he said in his speech.

Ditte Bjerregaard:

Liv uden land.

1 / 8. Fatima Daajneh sidder i familiens gamle hus i Aida flygtningelejr lige i udkanten af Betlehem på Vestbredden. Huset blev sønderskudt under et angreb i december 2000.

– Jeg lå og sov, da skyderierne begyndte. Lyset virkede ikke, jeg havde bare tæer, og der var smadret glas over det hele. Far og mor råbte, at vi skulle løbe udenfor. Himlen var fyldt med store brag og lysglimt, erindrer Fatima.

Ditte Bjerregaard:

Life without a country.

1 / 8. Fatima Daajneh in her family's old house in the Aida refugee camp on the outskirts of Bethlehem. The house was shot to pieces in an attack in December 2000.

- I was asleep when the firing began. The light did not work, I had bare feet, and there was broken glass all over the place. The sky was filled with big bangs and flashes, Fatima remembers.

2 / 8. I ly af natten er pigeskolen i Aidalejren blevet beskudt. Skolens ydermur er fyldt med skudhuller og FN-flaget, der vejer på toppen af bygningen, er skudt i laser. Men undervisningen og pigernes leg i frikvartererne fortsætter. På trods af Intifadaen forsøger lærer og forældre at fastholde en normalitet i børnenes hverdag.

2 / 8. Under cover of the darkness the girls' school in the Aida camp had been fired at. The outer wall of the school is filled with bullet holes, and the UN flag that floated over the building hangs in shreds. But school goes on and the girls continue to play during the breaks. Despite the Intifada teachers and parents try to maintain some normality in the children's everyday life.

3 / 8. Familiesammenholdet betyder alt i flygtningelejren, og måltiderne samler hele familien og svigerfamilien omkring den ternede plasticdug, der er spredt ud på gulvet. Kønsrollemønstret er klart: Yahia er familiens overhoved og skaffer penge til husholdningen. Børneopdragelsen er fælles, men det er Inshevah, der laver mad, rydder op og vasker tøj. Kun Fatima hjælper til, mens drengene leger. Hun er moderens højre hånd.

3 / 8. Family unity is all-important in the refugee camp, and the meals bring all the family and the in-laws together around the chequered table-cloth on the floor. The pattern of sex roles is evident: Yahia is the head of the family, providing money for the household. Bringing up the children is their common responsibility, but Inshevah does the cooking, cleaning and washing. Only Fatima helps her, while the boys play. She is her mother's right hand.

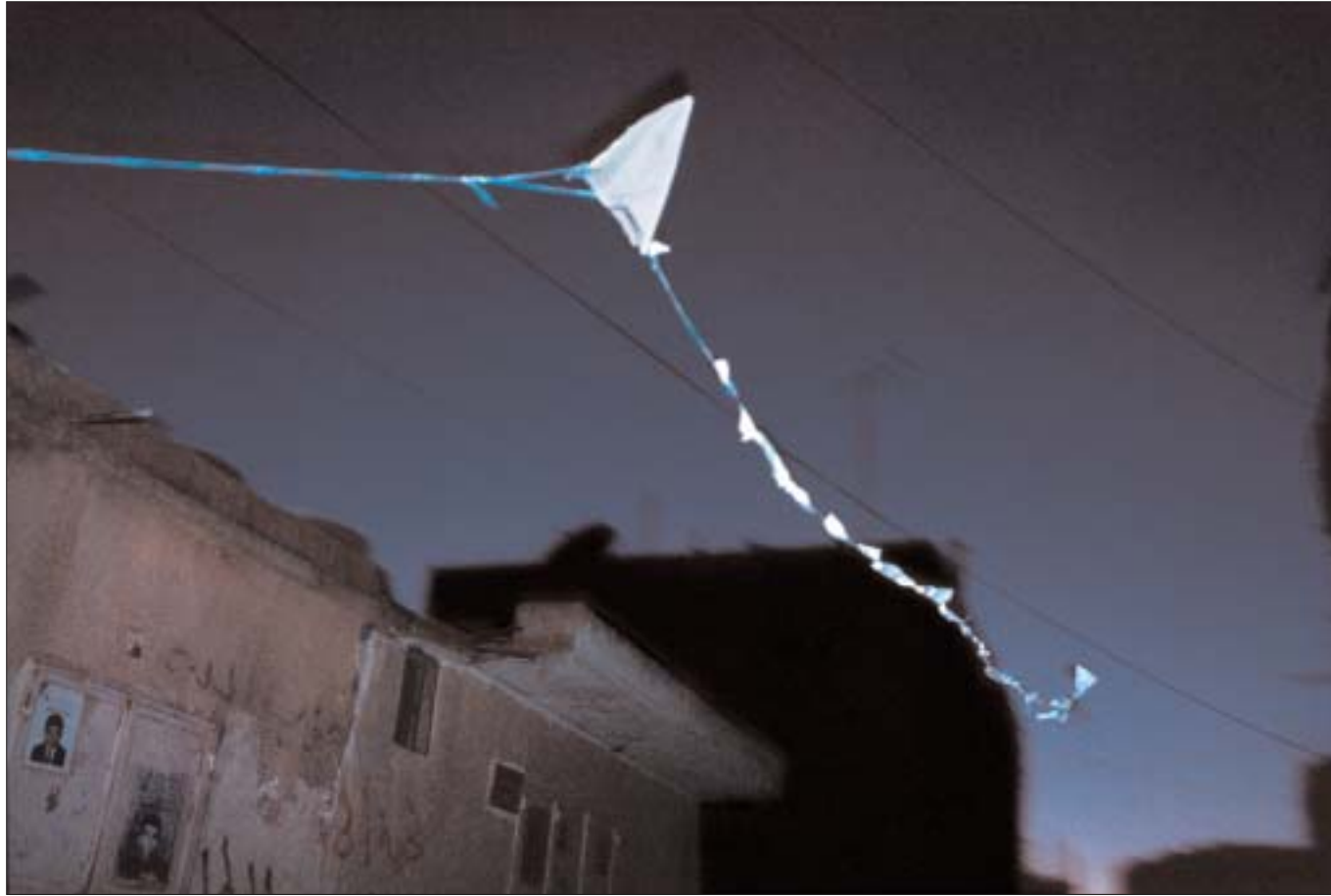
4 / 8. De palæstinensiske soldater er helte for drengene i Aidalejren. Betlehems-området har lige været udsat for israelsk angreb og belejring. Huse, veje, biler, vandtanke og gamle oliventræer blev ødelagt. Der er kommet nye martyrlakater op på de slidte mure.

4 / 8. The Palestinian soldiers are heroes to the boys in the Aida camp. The Bethlehem area has just been under Israeli attack and siege. Houses, roads, vehicles, water tanks and old olive trees were destroyed. New martyr posters have been put up on the fretted walls.

5 / 8. Manglen på privatliv er dét, som generer Inshevah Daajneh mest ved at bo i Aidalejren: – Alle holder øje med alt her. Selv om jeg lukker vinduerne, bor vi så tæt, at man kan høre alt, hvad vi snakker om. Jeg elsker aftenens stilhed og ro, hvor jeg kan sidde og snakke med Yahia om fremtiden og børnene, mens jeg broderer. Min drøm er, at vi kan få vores eget hus og en have med blomster og træer. det må være fantastisk at bo et åbent sted med plads omkring.

5 / 8. What bothers Inshevah Daajneh the most by living in the Aida camp is that they have no privacy: – Everybody keeps an eye on everything here. Even though I close the windows, we live so close that you can hear all that we talk about. I love the silence and quietness in the evenings when I can talk to Yahia about the future and the children while doing some needlework. My dream is that we will have our own house and a garden with flowers and trees. It must be wonderful to live in an open place with space between the houses.

6 / 8. Drageflyvning i Aidalejrens skumringstime. Al leg foregår mellem lejrens tætpakkede huse og i de krogede gader, der i dag rummer 5000 flygtninge. Det er for farligt at bevæge sig uden for lejren.
 – Jeg har aldrig set nogle af de israelske børn, fordi der er en stor mur omkring deres bosættelse på den anden side af olivenlunden. Men jeg har set i fjernsynet, at de israelske børn har legepladser og kan tage på udflugter. Nogle af dem har også svømmebassiner. Vi kan ingenting. Der er ikke plads til legepladser eller træer, fortæller Fatima Daajneh.

6 / 8. Kite flying in the dusk in the Aida camp. Playing is restricted to the densely packed houses and the twisted streets of the camp, today housing 5000 refugees. It is too dangerous to move outside the camp.
 – I have never seen any of the Israeli children because of the high wall surrounding their settlement on the other side of the olive grove. But I have seen on TV that the Israeli children have playgrounds and can go on excursions. Some have also swimming pools. We have nothing. There is no room for playgrounds or trees, Fatima Daajneh explains.

7 / 8. Yahia og Inshevah Daajneh kan mærke, at Fatima er påvirket af Intifadaen, af angreb på lejren, udgangsforbud og de militære vejblokader, der lukker området af:
 – Drengene vender frygten mere udad, mens Fatima vender den indad. Hun har svært ved at føle ægte glæde, bliver hurtigt ked af det og er mere nervøs end før.

7 / 8. Yahia and Inshevah Daajneh are aware that Fatima is affected by the Intifada, the attacks on the camp, the curfew, and the military road blocks sealing off the area:
 The boys turn their fear outward, while Fatima turns it inward. She has difficulty in feeling real joy, becomes easily unhappy and is more nervous than before.

8 / 8. Yahia Daajneh har sat en rød lampe op i det værelse, der om dagen er opholdsrum og om natten soveværelse for de seks børn. Lyset skal holde frygten og mareridtene på afstand.

8 / 8. Yahia Daajneh has mounted a red lamp in the room which functions as living room during the day and as bedroom for the six children during the night. The light shall help fend off fear and nightmares.

Lars Bech:
New York
11. september 2001.

Lars Bech:
New York
September 11th, 2001.

Anders Vendelbo:
Israel.
Grædemuren i Jerusalem.

Anders Vendelbo:
Israel.
The Wailing Wall in Jerusalem.

Anders Vendelbo:
Kurdere foran Christiansborg
demonstrerer for deres fængslede
leder, Öcalan.

Anders Vendelbo:
Kurds in front of the Danish Parliament
demonstrate in favour of their
imprisoned leader Öcalan.

Anders Vendelbo:
Nynazister prøver at slippe
fra politiet på Ølby Station.

Anders Vendelbo:
Neo-Nazists try to escape from the
police at Ølby Station.

Peter Funch:
1 / 6. Pariserhjul i ørken,
Gran Canaria 2001.

Peter Funch:
1 / 6. A ferris wheel in the desert,
Gran Canaria 2001.

2 / 6. Mand i ørken,
Gran Canaria 2001.

2 / 6. A man in the desert,
Gran Canaria 2001.

3 / 6. Udkigspost,
Gran Canaria 2001.

3 / 6. Observation post,
Gran Canaria 2001.

4 / 6. Mand i vandland,
Gran Canaria 2001.

4 / 6. A man in a waterland,
Gran Canaria 2001.

5 / 6. Bordtennisbord i park,
Gran Canaria 2001.

5 / 6. A ping-pong table in a park,
Gran Canaria 2001.

6 / 6. Turist fodrer due,
Gran Canaria 2001.

6 / 6. A tourist feeds a pigeon,
Gran Canaria 2001.

Hanne Loop:
Cirkus Dannebrog.
Elefant og kvinde.
Sommer 1996.
Sjælland.

Hanne Loop:
Circus Dannebrog.
Elephant and woman.
Summer 1996.
Sealand.

Hanne Loop:

Katvask!

På dyreinternatet Tingskoven i Århus
blev nytilkomne katte på en fast ugedag
vasket for lopper og andet utøj.

Oktober 1995. Tingskoven.

Hanne Loop:

Cat washing!

At the Tingskoven animals' home in Århus newly
arrived cats were washed of fleas and other
vermin on a fixed day of the week.

October 1995. Tingskoven.

Martin Damgård:

Catwalk – eller er det "dogwalk"?
Lokale skønheder M/K gik på podiet,
da der skulle være modeopvisning i
Harken Hallen. Scenariet blev fulgt
opmærksomt af de mange fremmødte
borgere.

Martin Damgård:

Catwalk - or is it "dogwalk"?
Local beauties M/F catwalked at a
fashion show in the Harken Hall.
The scenario was studied closely
by the many spectators.

Hanne Loop:

Frokost i det grønne.

Hvert år tager nonnerne fra benediktinerordenen ved Dalum Kloster til katolsk valfart og messe ved Øm.

1996. Øm.

Hanne Loop:

Picnic

Each year the nuns of the order of St. Benedict in Dalum go on pilgrimage to Øm Monastery.

1996. Øm.

Miriam Dalsgaard:

1 / 6. I syv dage sultestrejkede 27 irakere i Vor Frue Kirke. De sultede på grund af lange sagsbehandlinger af deres asylansøgninger. På trods af skel mellem religionerne søgte irakerne husly i en kristen kirke.

Irakerne udviste stor respekt for kirken og blev meget glade for udsmykningerne i kirken.

Da sultestrejken stoppede, havde særligt Kristus-figuren fået stor betydning for dem.

Fotooptagelse 2002.

2 / 6. Under sultestrejken opholdt irakerne sig i sidekoret af kirken. Her kunne de hvile sig på de udleverede madrasser og sengetæpper.

1 / 6

Miriam Dalsgaard:

1 / 6. For seven days 27 Iraqis went on hunger strike in Vor Frue Church. The strike was a protest against the long handling of their applications for asylum. Despite the religious differences, the Iraqis sought shelter in a Christian church.

The Iraqis showed great respect for the church and were very pleased with the interior decorations.

When the hunger strike ended, in particular the figure of Christ had become of great importance to them.

Photo 2002.

2 / 6. During the hunger strike the Iraqis stayed in the side choir of the church. Here they could rest on the mattresses and blankets provided for them.

2 / 6

3 / 6. I løbet af sultestrejken kom mange danskere forbi Vor Frue Kirke for at sympatisere med irakerne. Flere af de sympatiserende medbragte blomster. Blomsterne blev samlet og lagt ved indgangen til sidekoret.

På billedet står Habib ved blomsterne. Habib har ventet tre år på asyl i Danmark.

3 / 6. During the hunger strike many Danes came to Vor Frue Church to show their sympathy with the Iraqis. Several brought flowers. The flowers were placed at the entrance to the side choir.

The photo shows Habib at the flowers. For three years Habib has been waiting for asylum in Denmark.

4 / 6. Pressen fulgte sultestrejken tæt. Her har de samlet sig omkring en grædende kvinde. Den grædende kvinde er Ahlam. Hun har sultestrejket i seks dage og er brudt sammen i gråd. En sympatiserende kvinde har sat sig ved Ahlam for at trøste hende og give hende håb om, at hendes sag bliver hørt.

4 / 6. The press followed the hunger strike closely. Here they have gathered around a weeping woman. The weeping woman is Ahlam. She has been on hunger strike for six days and has broken into tears. A woman sympathizing with Ahlam is comforting her to give her hope that her cry for help will be heard.

5 / 6. Efter seks dages sultestrejke måtte flere af irakerne ligge ned på grund af svimmelhed og udmattelse.

5 / 6. After six days of hunger strike several Iraqis had to lie down owing to faintness and exhaustion.

6 / 6. Ahlam har sultestrejket i seks dage. Hun er brudt sammen i gråd. Ahlam er bange for at dø, fordi hendes familie har brug for hende. Jonna har sat sig ved siden af Ahlam for at trøste hende. Hun er også frustreret over irakernes lidelser og giver Ahlam håb om, at hendes sag vil blive hørt.

6 / 6. Ahlam has been on hunger strike for six days. She breaks down, weeping. Ahlam is afraid to die because her family needs her. Jonna has sat down next to Ahlam to comfort her. She is also frustrated to see how the Iraqis suffer and gives Ahlam hope that her cry for help will be heard.

Jacob Carlsen:

Khumb Mela. Hinduistisk festival i Allahabad, Indien. Stedet, hvor floderne Ganges og Yamuna mødes, hedder Sangam og er et af de mest hellige steder i Indien. Her bader hinduerne hvert 12. år for at rense sig for deres synder og komme nærmere en frigørelse fra genfødsels kredsløb.

Op mod 70 millioner mennesker, måske den største forsamling af mennesker i verdenshistorien, var samlet her i januar 2001.

Pontonbroer forbinder flodbredderne, så pilgrimmene kan komme fra deres lejre til det hellige sted, Sangam.

Jacob Carlsen:

Khumb Mela. Hindu festival in Allahabad, India.

The confluence of the rivers Ganges and Yamuna is called Sangam, and it is one of the most sacred places in India. Here Hindus take a holy dip every 12th year to wash away their sins and to come closer to freeing themselves from the circle of reincarnation. Nearly 70 million people, perhaps the largest assembly of people in world history gathered here in January 2001.

Pontoon bridges connect the river banks so that the pilgrims can come from their camps to the sacred place, Sangam.

Jeppe Michael Jensen:
Forberedelser til EU-topmøde i Nice.
Promenades des Anglais,
Nice, Frankrig, 20. juli 2000.

Jeppe Michael Jensen:
Preparation for EU summit meeting in Nice.
Promenades des Anglais, Nice, France, July
20th, 2000.

Rikke Madsen:

Ølbod fotograferet i den blå time ved byfest i Rudkøbing, Langeland, 2001.

Rikke Madsen:

Beer booth, photo taken in the twilight hour at a town festival in Rudkøbing, Langeland, 2001.

Søren Bidstrup:
Burning Man fest.

1 / 4. Burning Man fest – en årlig begivenhed med 15.000 deltagere, der finder sted i Nevadas ørken i USA, for kunstnere, ekshibitionister og andet godtfolk. De bliver bragt sammen over internettet for at føre mennesker sammen og bygge et utopia, hvor værdier som fællesskab, frigørelse og deltagelse står i centrum.

Søren Bidstrup:
Burning Man.

1 / 4. Burning Man - an annual event with 15,000 participants, taking place in the Nevada desert in the U.S.A, for artists, exhibitionists and other good people. The event is advertized via the internet, and the idea is to bring people together to build a utopia based on values such as community, freedom and participation.

1 / 4

2 / 4

2 / 4. Burning Man fest
– Kroppen som kunst.

3 / 4. Burning Man fest
– Modeopvisning.

4 / 4. Burning Man fest
– The Man er festens symbol. Om natten står han og lyser i neon, så alle kan se ham. Han er også pejlepunkt for dem, der måtte fare vild.

3 / 4

2 / 4. Burning Man
– The body as a work of art.

3 / 4. Burning Man
– Fashion show

4 / 4. Burning Man
– The Man is the symbol of the event. During the night he is alighted so that everybody can see him. He functions also a beacon, should anybody get lost.

4 / 4

Hanne Loop:

Vandfødsel fra Fåborg Sygehus' fødegang.
Karin Slyk Jørgensen med støttende arme
fra jordemoder, barn, mand og svigerinde.

Hanne Loop:

Water birth at Fåborg hospital.
Karin Slyk Jørgensen supported by midwife,
child, husband and sister-in-law.

Simon Jeppesen:
Vinter/ Forår 2002.
Sygeplejeskolen – Århus.
Træning i at stikke med nål på en
klassekammerat. Denne nål skal i
ballen.

Simon Jeppesen:
Winter/ Spring 2002.
The Nursery School – Århus.
Practising injections on a fellow
student. This needle is aimed at
the buttock.

Thomas Yde:

Pensionistsvømning.

En flok pensionister svømmer hver morgen i Fåborg svømmehal, men ingen ser den "nødstedte" i forgrunden med armene i vejret. Det var dog også kun en gymnastisk øvelse.

Thomas Yde:

Swimming for retirement pensioners

Every morning a group of retirement pensioners go swimming in the public swimming baths in Faaborg, but nobody seems to notice the person "in trouble" in the foreground, waving his arms over his head. But then, it was only a gymnastic exercise.

Bardur Eklund:

Når lyset brænder ud...

Blødt som en dråbe falder det silkebløde lagen ned over den afdødes hoved og finder ro blandt hans dybe rynker.

Hans slidte hænder ligger foldet sammen over hans mørke nystrøgne jakkesæt.

"Sådan vil jeg også gerne behandles, når det engang bliver min tur", siger kapelmesteren, Svend Erik Andersen, mens han retter den hvide butterfly på den afdøde gamle mand.

Bardur Eklund:
When the candle burns out...
Softly the silky sheet falls on the face of the deceased and settles among his deep furrows. His hands, bearing witness of hard work, are folded over his dark, newly ironed lounge suit.
"That's how I would like to be treated when my turn comes", says Svend Erik Andersen, mortuary supervisor, while adjusting the white bow tie on the dead old man.

Ulrik Pedersen:
Nekrolog

1 / 5. Vagn var den, han var, hverken mere og slet ikke mindre.

Vagn var udviklingshæmmet, og hans sidste tid blev en langsom glidetur ind i senilitetens mørke hule. En sørgelig skæbne ville nogen sige, men Vagn var alt andet end sørgelig, og hans smittende humør og nysgerrighed gik i hjertet på alle, han mødte.

Vagn Schröder Jensen blev 58 år. Han sov stille ind på pensionatet Flintholm i Nordborg 2. september 2001.

Ulrik Pedersen:
Obituary

1 / 5. Vagn was who he was, no more and definitely no less. Vagn was mentally handicapped, and his last years became a slow drift into the dark cave of senility. A tragic fate, some would say, but Vagn was everything but tragic, and his catching cheerfulness and curiosity went straight to the heart of everybody he met.

Vagn Schröder Jensen was 58 years. He passed quietly away at Flintholm boarding house in Nordborg on September 2nd, 2001.

2 / 5. Nekrolog.
Bent og Vagn sammenligner briller.

2 / 5. Obituary
Bent and Vagn compare glasses.

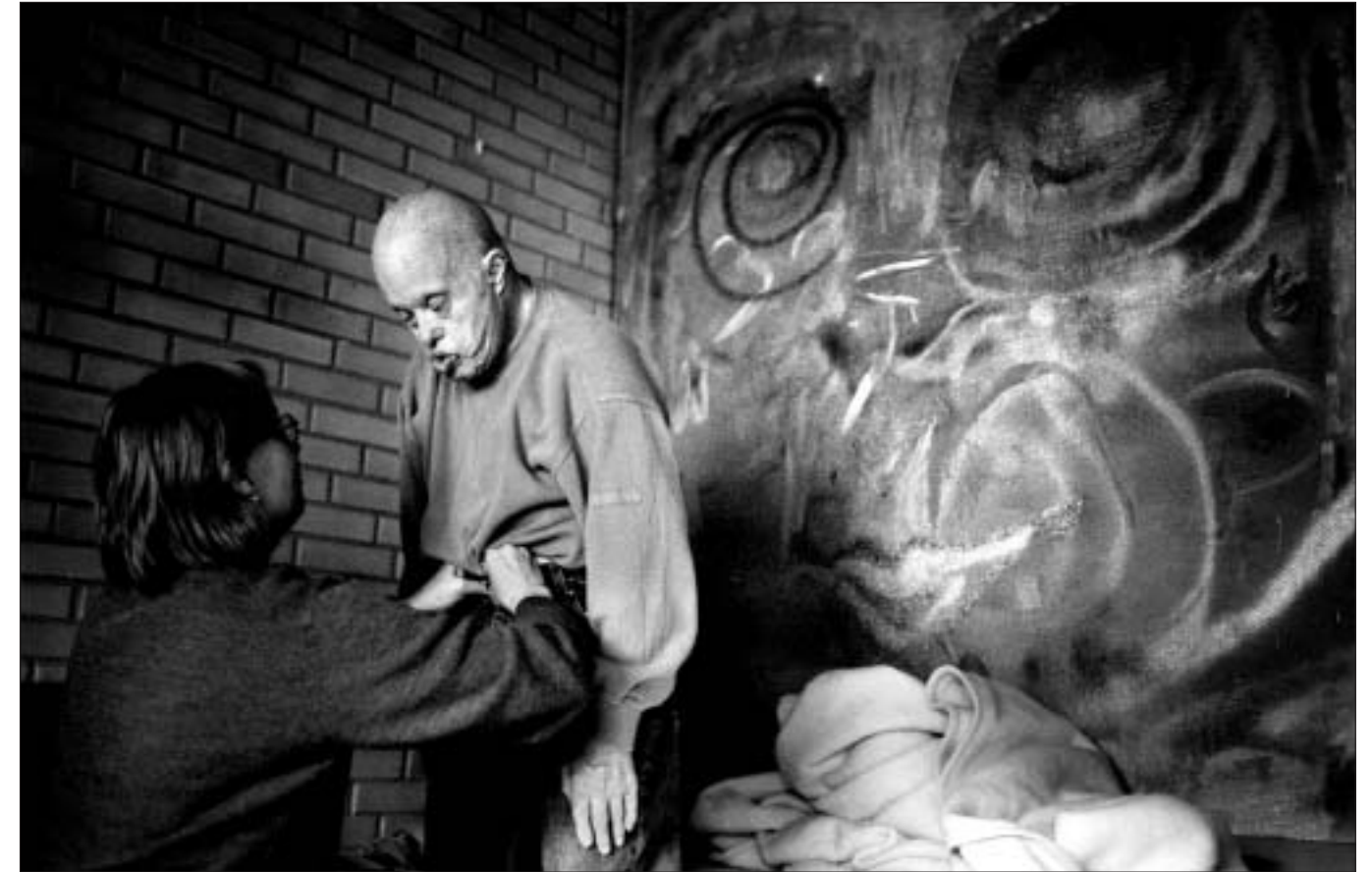
3 / 5. Nekrolog.
Vagn gider ikke havearbejde.

3 / 5. Obituary
Vagn cannot be bothered with garden work.

4 / 5. Nekrolog.
På gåtur med Sendi.

4 / 5. Obituary
A walk with Sendi.

5 / 5. Nekrolog.
Efter en god lur skal man have bukser på.

5 / 5. Obituary
After a nap you need to get your trousers back on.

Maria Hedegaard:

Efter syv år som kærestepar sagde Rikke og Christian ja til hinanden i Mårslet Kirke og kunne gå ud af kirken som hr. og fr. Kragelund på en blæsende dag i februar.

Maria Hedegaard:

Being sweethearts for seven years, Rikke and Christian were married in Mårslet Church and could leave the church as Mr and Mrs Kragelund on a windy day in February.

Sonnich Borg jensen:
Holme Strand, august 2000.

Sonnich Borg jensen:
Holme Beach, August 2000.

Jacob Langvad:

To piger bærer vasketøj hjem langs stranden i landsbyen Jacmel, Haiti.

Jacob Langvad:

Two girls carry the laundry back home along the beach in the village of Jacmel, Haiti.

Ulrik Jantzen:

Syreoverfald i Bangladesh.

1 / 3. Hævnen kan også ramme børn. Hvis gerningsmanden vil straffe kvinden ved at såre hendes barn. Eller hvis den 10-årige pige nægter at lade sig gifte. Det er kun sjældent, mænd bliver angrebet med syre. Så skyldes det som regel stridigheder om penge, jord eller magt.

Regeringen i Bangladesh har forsøgt at dæmme op for det stigende antal angreb med syre. Straffen for at overhælde et andet menneske med syre er livstid eller dødsstraf. Men det er sjældent, at gerningsmanden bliver fundet og straffet.

Kvindernes status er lavere end heste og køers, og retssystemet er underbemandet og korrupt.

Sårene på krop og sjæl tager tid at komme over. De såkaldt heldige ofre bliver efter angrebet indlagt på landets eneste brandsårsafdeling på hospitalet i Dhaka. Der er otte senge. Det kræver mange operationer og hudtransplantationer at komme til tilnærmelsesvist at ligne et menneske igen.

Ulrik Jantzen:

Acid assault in Bangladesh.

1 / 3. Children can also be the target of revenge. If the perpetrator wants to punish the woman by hurting her child. Or if the 10-year-old girl refuses to marry. Only rarely are men attacked with acid.

Then the reason will normally be a dispute about money, land or power.

The government of Bangladesh has tried to stem the increasing number of acid assaults. The penalty for pouring acid over another person is life imprisonment or death.

But most often the perpetrator is not found and punished. Women rank lower than horses and cows, and the legal system is understaffed and corrupt.

The wounds on body and soul heal only slowly. The so-called lucky victims will be admitted to the hospital in Dhaka, the only specialist department in the country; it has 8 beds. It takes many operations and skin transplantations just to get close to looking human again.

2 / 3. For 21 dage siden var Shahida Akter Poly en smuk kvinde. Nu er der kun hendes insisterende brune øjne tilbage. Resten af hendes 25 år gamle ansigt og krop er dækket af dybe væskende sår, som med tiden vil blive til ar og et vansiret minde om den dag, da syren ramte hende. Når en kvinde er blevet ramt af syre, er hun beskidt i bengalernes øjne. Shahidas brune øjne er matte og trætte. Hun ser frem til et liv fuldt af kampe. Mod smerten og mod omverdenens fordømmelse og afsky. Hendes ansigt og krop er hendes fængsel.

2 / 3. 21 days ago Shahida Akter Poly was a pretty woman. Now only her insisting brown eyes are left. The rest of her 25-year-old face and body is covered by deep, suppurating wounds, which will in time develop into scars and a disfigured memento of the day the acid hit her. When a woman has been hit by acid, she becomes dirty in the eyes of the Bengals. Shahida's eyes are lack-lustre and tired. A life of constant struggling awaits her. Against the pain and against the condemnation and disgust. Her face and body will be her prison.

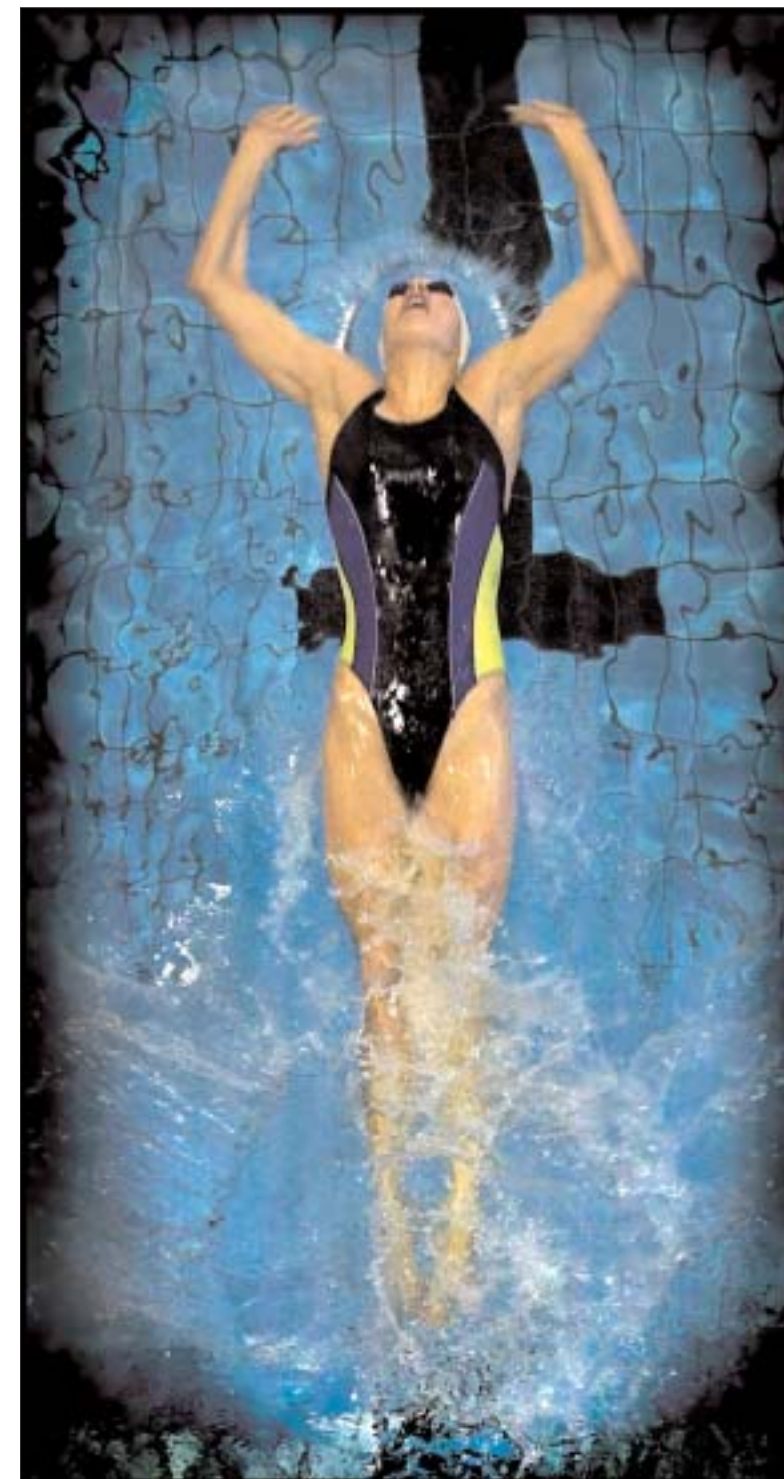

3 / 3. Et angreb med syre forvandler på et øjeblik et menneske til monster. Bangladesh er et af de lande i verden, hvor flest mennesker – typisk unge kvinder – får ætset deres fremtid og udseende til ukendelighed. Det er en hverdag i smerte, skrig og knuste liv. En liter syre koster fem kroner og kan købes overalt. Og en liter er mere end nok til at ødelægge et andet menneskes liv. Antallet af syreangreb er steget voldsomt i løbet af de sidste år. I 2001 skete der et syreangreb næsten dagligt – i alt 338 tilfælde – hvilket er mere end dobbelt så mange som året før. To tredjedele af ofrene er kvinder, og en tredjedel er under 18 år.

3 / 3. An acid assault turns a person into a monster in one second. Bangladesh is among the countries in the world which top the list as concerns the number of people – typically young women – who get their future and looks etched out of all recognition. A reality of pain, screams and smashed-up lives. One litre of acid costs less than an euro, and acid is for sale everywhere. And one litre is more than enough to ruin the life of another human being. The number of acid assaults has risen violently during recent years. In 2001 there was an acid assault almost every day – in total 338 assaults – which is more than twice the number in the year before. Two thirds of the victims are women, and one third are under 18 years old.

Thomas Yde:
Louise Ørnstedt.
OL-svømmeren Louise Ørnstedt
under træningen i Odense
Universitetssvømmehal.
Specielt hendes starter volder
store problemer.

Thomas Yde:
Louise Ørnstedt.
The Olympic swimmer Louise Ørnstedt training
in the swimming baths of Odense University.
Particularly her starts cause great problems.

Ulrik Jantzen:

Fri-dykkere i overfladen inden de svømmer mod bunden uden iltapparat. På bunden ca. 90 meter nede er trykket 16 gange større end ved havets overflade, og hjertet slår seks-syv gange i minuttet. Det er ekstrem sport, når det er vildest!

Ulrik Jantzen:

Free divers on the surface before descending to the bottom without oxygen device. At the bottom, at a depth of about 90 metres, the pressure is 16 times the pressure at the surface of the sea, and your heart beats six-seven times a minute. Extreme sport, when it is really wild!

Lene Esthave Pedersen:
Store badedag.
Hubertusjagt i Dyrehaven.
November 1998.

Lene Esthave Pedersen:
Lets go for a swim!
The annual St Hubert's hunt
in the Deer Forest.
November 1998.

Erik Refner:

Svenske Rockabilles, maj/ juni 2002.

Der findes ingen tal på, hvor mange rockabilles der findes i verden. Men tættest på Danmark finder man kulturen i Sverige, hvor tilhængere vurderer, at et par tusind mennesker kalder sig rockabilles. Her dukkede rockabilles op i begyndelsen af 1970'erne – først som en egentlig 1950'er-revival, men senere under sit eget navn, nemlig rockabilly.

På verdensplan er det umuligt at sige, hvor udbredt rockabilly-kulturen er, men både i Sverige, England og Spanien holdes store træf, hvor tusindvis af rockabilles fra hele verden mødes. Kulturen har også et rigt musikliv, der både viderefører og giver nyt liv til 1950'ernes rock'n'roll musik. Selv deres tatoveringer har samme udtryk, som man så i 1950'erne. For dem var livet nemmere dengang – og som de siger, så ved vi for meget i dag, og ting er blevet alt for komplicerede.

1 / 6. Maria Klingede ved træ.

Maria Klingede har, siden hun var lille, været tæt på rockabilly-kulturen. Hendes far, Benny Aage Klingede, er i dag 49 år og har siden sine teenage-år været en del af rockabilly-kulturen i Sverige. Maria mødte sidste år den engelske rockabilly Ashley Elliot i England og er nu flyttet til England.

Erik Refner:

Swedish Rockabilles, May/ June 2002.

There is no record of how many rockabilles there are worldwide. But closest to Denmark we find the sub-culture in Sweden, where it is estimated that a couple of thousands call themselves rockabilles. Here the culture emerged in the early 1970s – first as a 1950 revival, but later under its own name, rockabilly.

It is impossible to measure the extension of the culture worldwide, but both in Sweden, England and Spain large events attract thousands of rockabilles from all over the world.

The culture has also a rich music life, which both carries on and gives new life to the rock'n'roll of the 1950s. Even their tattooings have the same expressions as those of the 1950s. To the rockabilles life was easier at that time – and, as they say, we know too much today and things have become far too complicated.

1 / 6. Maria Klingede at a tree.

From her early childhood Maria Klingede has been close to the rockabilly culture. Her father, Benny Aage Klingede is today 49 years old and has been part of the rockabilly culture in Sweden ever since he was a teenager. Last year Maria met the English rockabilly Ashley Elliot in England and she has now moved to England.

2 / 6. Angelo Titto, Eskilstuna.
Angelo på sit arbejde, sølvtøjsfabrikken
Gense. Han kan specielt godt lide arbej-
det på fabrikken, fordi hans tøj har
samme snit som i 1950'erne.

2 / 6. Angelo Titto, Eskilstuna.
Angelo is at work at the Gense silver factory. He
likes working at the factory, in particular because
the cut of his clothes is the cut of the 1950s.

3 / 6. Maria Afredsson, Enviken.

3 / 6. Maria Afredsson, Enviken.

4 / 6. Annelie Bergkvist, Haalanda.

4 / 6. Annelie Bergkvist, Haalanda.

5 / 6. Jenny Berggren, Eskilstuna.

5 / 6. Jenny Berggren, Eskilstuna.

6 / 6. Benny Klingede (far til Maria Klingede), Mölnlycke, er en af de tunge drenge inden for rockabilly-scenen i Sverige. Han har kun et par få venner fra teenage-årene, der stadig går op i gamle amerikaner-biler. Han er dog stadig til musikken, bilerne og tøjstilen som i 1950'erne. For ham var alting meget bedre dengang.

6 / 6. Benny Klingede (the father of Maria Klingede), Mölnlycke, is one of the heavy boys within the rockabilly culture in Sweden. He has only a few friends left from his teenage years still devoted to old American cars. However, he still fancies the music, the cars and the fashion of the 1950s. To him everything was better then.

Brian Rasmussen:

Dorte Møller Hansen er lige blevet bedøvet og er nu klar til sin første skønhedsoperation.

Brian Rasmussen:
Dorte Møller Hansen has just been anaesthetized and is now ready for her first cosmetic operation.

Mikal Schlosser:
Ahmed og hans far – minutterne før
afrejsen til Kosovo.
Asylcenter Margretheholm, 1998.

Mikal Schlosser:
Ahmed and his father - few minutes
before leaving for Kosovo.
Margretheholmen Asylum Centre, 1998.

Martin Lehmann:

Kærestesorg, ensomhed, narkomani.

Signe i Valby.

Martin Lehmann:

Love trouble, loneliness, drug addiction.

Signe in Valby.

Bo Bolther:

Johan Lorentzen på 90 år bor i et parcelhus i Sabro, han selv byggede i 1970'erne. Johan havde som ung forskellige kærester, som han lærte at kende til folkedans, men han har altid boet alene.

September 2001.

Bo Bolther:

In the 1970s 90-year-old Johan Lorentzen built this house for himself in Sabro. As a young man Johan had several girlfriends, whom he met as a folk dancer, but he has always lived alone.

September 2001.

Foto: Jesper Voldgaard

Dommerne

Den danske forfatter og journalist Klaus Rifbjerg udgjorde sammen med direktøren for det tyske foto-bureau Agentur Focus, Margot Klingsporn, og billed-redaktøren på det finske dagblad Helsingin Sanomat, Markus Jokela, juryen i Danmarks Journalisthøjskoles jubilæumsudstilling og -konkurrence i anledning af Fotojournalistuddannelsens 10 års jubilæum.

De tre var onsdag den 31. juli 2002 samlet hos Morgenavisen Jyllands-Posten i Viby, hvor de udvalgte de 122 bedste blandt de 845 indsendte billeder til konkurrencen.

Alle tidligere og nuværende studerende på Fotojournalistuddannelsen, 153 i alt, var inviteret til konkurrencen, og 66 af dem havde indsendt både enkeltbilleder og billedserier.

De tre vindere i konkurrencen får hver 15.000 kroner.

The Judges

The Danish writer and journalist Mr Klaus Rifbjerg, Ms Margot Klingsporn, manager of the German photo agency Agentur Focus, and Mr Markus Jokela, photo editor of the Finnish newspaper Helsingin Sanomat, formed the jury of the jubilee exhibition and competition arranged by the Danish School of Journalism on the occasion of the Photojournalism Department's 10th anniversary.

On Wednesday July 31st, 2002 the three of them met at the Danish newspaper Morgenavisen Jyllands-Posten to select the 122 best photos among the 845 photos submitted for the competition.

All former and present students of Photojournalism, in total 153 students, had been invited to participate and 66 of them had submitted both single photos and photo series.

The three winners of the competition will be awarded 15,000 Danish kroner each.

Historien

Går man rundt på Danmarks Journalisthøjskole en aften efter lukketid, støder man ofte på folk, der sidder ved computer-skærmene og retter farvebalancer og kontraster. Det er fotojournaliststuderende.

Engang kaldtes de pressefotografer og blev uddannet ved at følge erfarne fotografer. Mesterlæren. Det er ved at være længe siden.

I 1984 blev der oprettet en pressefotografuddannelse med et basisår, tre års læretid på et dagblad og skoleophold undervejs. Den lukkede i 1991. Danmarks Journalisthøjskole og Pressefotograffagets uddannelsesudvalg satte fokus på den visuelle journalistik og oprettede Fotojournalistuddannelsen.

Og allerede året efter, i 1992, gik de første fotojournaliststuderende ind ad dørene på Danmarks Journalisthøjskole. Hele pointen med den nye uddannelse var (og er), at også fotograferne skal blive *journalister*.

Ti år er gået siden da. De studerende har forladt mørkekammeret og sidder ved skærmene.

En af dem har i løbet af dagen besøgt et plejehjem for – sammen med en journaliststuderende – at lave en reportage om ældres forhold. Bagefter har de diskuteret, hvilke billeder der skal i morgendagens vægavis, hvordan historien skal vinkles, og hvordan tekst og billede kan spille sammen.

En anden har brugt dagen på undervisning i billedanalyse, hvor der blev diskuteret komposition, indhold og etik.

En tredje har været til forelæsning om pressejura i auditoriet sammen med hele sin årgang og sidder nu med en opgave til de studerendes eget blad.

De fotojournaliststuderende bliver på en del af uddannelsen undervist sammen med de journaliststuderende – i redaktionelle miljøer, hvor samarbejdet mellem fotograferende og skrivende forankres og udvikles.

Selvfølgelig er det også sådan, at fotojournalisterne fordyber sig i deres egen verden, hvor billederne er centrale. Billeder diskuteres, vendes og drejes, opgaver laves om.

Der står sære ord som flashteknik på skemaet – basalt arbejder fotojournalisterne med alle aspekter af form, farver og lys. Men det vigtigste er historien: Fotojournalisterne skal fortælle journalistiske historier med deres billeder. Hvad er en god journalistisk historie, og hvordan fortæller man den bedst muligt?

Uddannelsen tager fire år med halvandet års praktik midtvejs. Undervejs har de studerende to faste fotolærere og en række erfarne gæstelærere fra Danmark og udlandet. Uddannelsen afsluttes med en hovedopgave, hvor fotojournalisterne skal aflevere både billeder og tekst.

Verden har de seneste år for alvor fået øjnene op for dansk pressefoto. Danske fotografer og studerende vinder præmier i internationale konkurrencer, og nysgerrigheden er stor: Hvad er det, de gør i Danmark?

Al æren kan naturligvis ikke tilskrives fotojournalistuddannelsen alene, men både de uddannede og studerendes placeringer i internationale og danske fotokonkurrencer dokumenterer, at uddannelsen uden tvivl har været med til at hæve kvaliteten i dansk pressefoto.

Som forhåbentlig også billederne i denne bog viser.

Copyright dk.

The History

During recent years the world has really discovered Danish press photos. Danish photographers and students win prizes in international competitions, and everybody is asking: What is going on in Denmark?

In 1991 the Danish School of Journalism and the Danish Press Photographers' Union together brought visual journalism into focus with a view to finding a replacement of former types of training, and already a year later, in 1992, the first students of photojournalism started at the Danish School of Journalism.

In short: The whole point of the new training is that photographers are to be not only photographers, but also *journalists*. Therefore, during part of the 4-year course they are trained together with journalism students – in editorial environments where the cooperation between photographer and text writer is developed and becomes rooted.

Of course photojournalists also concentrate on their own world in which photos are the main preoccupation. The students take classes in photo-technical subjects such as flash technique and the like - they work with all aspects of shape, colours and light.

But the most important thing is still the story: The photojournalists shall tell journalistic stories with their photos. A good story, told in the best possible way.

What is the normal day of a photojournalism student like?

Perhaps one of them visited a residential home during the day in order – together with a journalism student – to make a reportage on the conditions of the elderly. Afterwards they will

have discussed which photos to use, the angle of approach, and the interplay of text and photos.

Another student spent the day taking lessons in picture analysis including discussions of composition, contents and ethics. A third student attended a lecture on information law in the lecture room together with all his fellow students – and is now working on an assignment.

The Danish School of Journalism admits 18 students a year through an anonymous entrance examination. The training takes 4 years, including 18 months' trainee service. The training is given by two staff photo teachers and a number of experienced visiting lecturers from Denmark and abroad.

The training is completed with the presentation of a final project including photos as well as text.

The result is a generation of photojournalists whom we can allow ourselves to name *copyright.dk*.

©dk

ISBN 87-89235-66-5

9 788789 235660

✕JOUR